

HOE GA IK OM MET... ARMOEDE?

ALTIJD HONGER

KEES OPMEER

ILLUSTRATIES WIM DE JONG

Altijd honger uit de reeks 'Hoe ga ik om met..' van topauteur Kees Opmeer

In Nederland leven bijna 500.000 kinderen in armoede. Harry is daar één van. Het is zijn droom om eens profvoetballer te worden. Maar geld voor voetbalschoenen is er niet. Harry's vader woont in Australië. Als op een dag de dure, nieuwe fiets van zijn klasgenoot Wouter onbeheerd staat, gaat Harry erop fietsen en hij laat zijn klasgenote Daniëlle een foto nemen. Die foto stuurt hij op aan zijn vader.

Maar dan blijkt dat Wouters fiets gestolen is. Harry wordt voor dief uitgemaakt. Harry besluit zelf op zoek te gaan naar de dieven. Maar dat blijkt veel gevaarlijker te zijn dan hij had kunnen vermoeden.

Zal het hem lukken de dieven op te sporen en ongedeerd te blijven? Zal hij zijn vader kunnen opzoeken in Australië? En zal hij ooit kans zien om zich aan de armoede te ontworstelen en profvoetballer te worden?

Altijd honger is deel 1 uit de reeks Hoe ga ik om met... van topauteur Kees Opmeer. Deze reeks gaat over problemen die kinderen kunnen ondervinden, zoals armoede of pesten, en laat zien hoe je daarmee om kunt gaan. Ook staat er in ieder boek achteraan informatie over organisaties die hulp bieden.

Kees Opmeer is een beroemd kinderboekenauteur die meer dan veertig boeken heeft geschreven. Voor zijn werk heeft hij verschillende prijzen ontvangen. Hij schrijft vaak over maatschappelijke onderwerpen om zo kinderen te helpen. In de reeks Hoe ga ik om met... behandelt Kees Opmeer allerlei problemen die kinderen kunnen ervaren.

Kees Opmeer

HOE GA IK OM MET... ARMOEDE?

ALTIJD

HONGER

Uitgeverij De Graveinse Abeel

Dit is een fictief verhaal. De personages en situaties zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-050-8
NUR 283, 284

(c) 2017 Uitgeverij De Graveinse Abeel, Amsterdam
www.degraveinseabeel.nl
mail@degraveinseabeel.nl

Auteur: Kees Opmeer
Omslagontwerp: Uitgeverij De Graveinse Abeel
Omslagillustratie: Wim de Jong
Illustraties: Wim de Jong

Dit boek is ook te verkrijgen als groteletterboek.

Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

**Henk Fraser van (destijds) ADO Den Haag
heeft zijn toestemming gegeven om vermeld
te worden in dit boek. Het eerste exemplaar
is aan hem gegeven in oktober 2017.**

INHOUD

Hoofdstukken

1. Het bericht van de andere kant van de wereld	8
2. De prins op het paard	11
3. Was het de schuld van Harry?	16
4. Het nare bezoek	19
5. Kaasbitterballen volgens eigen recept	24
6. De voetbalschoenen van meester Willem	27
7. Een fotoshoot van een fotomodel	32
8. Harry gaat gewoon emigreren!	37
9. Deurwaarders en politieagenten op bezoek	40
10. Een witte villa met rode dakpannen	47
11. De zoon van Henk Fraser	50
12. Je broer is een schijterd	55
13. Iedereen is dan jaloers	60
14. Een toevallige ontmoeting	63
15. Harry's vader mist hem	68
16. Het busje voor de laatste keer	70
17. De verstekeling	73
18. Harry weet te veel	79
19. Het spannende verhaal	84
20. Harry's idee en het telefoongesprek	86
21. Mam droomde vast over pap	91
22. Het mes en het blauwe licht	94
23. Bang voor wraak	101
24. De indringers	106
25. De helden komen thuis	111
26. Geluk in Australië	116
27. De held en de handtekening	119

HOE GA IK OM MET... ARMOEDE?

Nawoord	126
De Kindertelefoon	126
De Kinderombudsman	126
Heb je geen internet?	126
Voor ouders en mensen die willen helpen	127
Nationaal Fonds Kinderhulp	127
Stichting Kinderarmoede	127
Kans voor mijn kind	127
Het Nibud	127
Gemeenteloket	128
Hoeveel kinderen leven er in armoede in Nederland?	128
Wat betekent het om te leven in armoede?	128
Lichamelijke klachten	129
Geestelijke klachten	129
Overige klachten en problemen	130
Stressplein	130

**HET BERICHT VAN DE
ANDERE KANT VAN DE WERELD**

Met een deken om zich heen geslagen zette Harry de computer aan. Even zijn mail bekijken.

Zijn moeder lag al op bed. Ze was griepiger en kon niet goed tegen de kou. Hij vond het niet eerlijk dat het gas was afgesloten. Maar wat kon je eraan doen? Gelukkig hadden ze nog wel elektriciteit.

Harry typte zijn wachtwoord in. *Miljonair*.

Hij had één nieuw bericht. Even wist hij niet wat hij zag. Dat kon niet waar zijn. Hij had bijna een jaar niets van zijn vader gehoord. Zijn ogen vlogen over het bericht.

Ha Harry,

Dat is lang geleden, hè? Ben er eindelijk aan toe om iets van me te laten horen. Met mij gaat het goed. Hoe gaat het met jou? Red je het een beetje met je moeder? Ik bedoel, met geld en zo?

Schrik niet. Ik ben in Australië, kok in een nieuw restaurant. Het leven is goed hier, mooi weer en nieuwe vrienden. Het is nu nog te vroeg, maar er komt een dag dat ik je vraag om naar mij toe te komen. Misschien wel voor altijd. Wat denk je daarvan? Tot die tijd kunnen we op deze manier contact houden.
Hoor ik van je? Alleen... Zeg maar niets tegen je moeder. Ze zal het niet begrijpen.

Veel liefs,

Pap

PS Stuur eens een foto van jezelf.

Harry klikte de foto aan die als bijlage was meegestuurd. Een foto van zijn vader, lachend en met een koksmuts op zijn hoofd! Naast hem de vrolijke gezichten van een man en een vrouw in een wit jasje.

Zijn vader zag er gelukkig uit. Hij zag het aan de pretlichtjes in zijn ogen die hij nog zo goed van vroeger kende. Als je dit berichtje las, zou je niet denken dat zijn vader een hekel aan hem had. Daar dacht hij weleens aan. Waarom was hij anders zo plotseling vertrokken, zonder bericht achter te laten? Hij moest een berichtje terugsturen, met foto. Maar wat moest hij vertellen? Dat het niet zo goed ging? Aan het eind van de maand was er vaak geen geld om eten te kopen. Maar dat hoefde zijn vader niet te weten, of wel? Zijn gedachten leken op voetballen die in zijn hoofd rond stuiterden. Je zou er hoofdpijn van krijgen.

De waarheid kon alles verpesten, bedacht hij. Zijn vader zou denken dat ze een stelletje losers waren. Wie wil daar iets mee te maken hebben? Niemand toch? Kijk maar naar zijn klas. Nee, zijn vader moest denken dat zijn moeder geld genoeg had

en goed voor hem zorgde. Op school ging het ook geweldig.
Alles ging geweldig.
Bijna op hetzelfde moment kreeg hij een idee voor een foto.
Alleen had hij daar hulp bij nodig.

Hoofdstuk 2

DE PRINS OP HET PAARD

Harry leunde met zijn rug tegen de muur van de sporthal, tegenover de ingang van de voetbalvelden. Hij had zijn handen in zijn zakken gestopt en staarde stoer voor zich uit. Dat betekende: verboden tegen me te praten. Blijf uit mijn buurt. Dan gingen ze je ook geen vervelende vragen stellen. Speciaal voor deze gelegenheid had hij zijn shirt van ADO Den Haag aangetrokken met handtekeningen van alle spelers. Jammer dat de handtekening van de coach, Henk Fraser, er niet bij was.

Harry had een droom die steeds terugkwam. Hij zat in de dug-out, naast Henk Fraser. Het voelde aan als een veilige plek, afgesloten voor pottenkijkers. Ze praatten met elkaar, zoals je ook met je vader praat, over school en dingen die je meemaakt. Aan alles merkte je dat Henk Fraser trots op hem was. Ze zeggen dat een droom die steeds terugkomt een keer uit moest komen. Onzin natuurlijk.

Harry keek om zich heen. Waar bleef Dikke Daniëlle nou?

Met haar wist je het nooit zeker. Als ze een verkeerde bui had, viel er niks met haar te beginnen. Hij dacht aan die keer dat ze zomaar opstond en de klas uit liep. Harry ziet haar nog met grote stappen het schoolplein af lopen. Remco had een propje papier op haar tafel geschoten. Het was een briefje.

Klopt het dat jij in een vorig leven varken bent geweest?

Remco was niet de enige die haar pestte. Meestal deed Harry er niet aan mee. Ze woonde schuin tegenover hem en ze fietsten wel eens samen naar school, als het zo uitkwam. Misschien dat ze hem daarom wilde helpen.

Daar was ze! Met een rood gezicht kwam ze de hoek om fietsen. Als groet stak Harry zijn wijsvinger op, maar ze keek niet eens. Ze zette haar fiets in het rek, niet ver van de mountainbike van Wouter en liep met het fototoestel in haar hand naar hem toe.

“Wat is nou precies de bedoeling?” Ze praatte altijd alsof ze boos was.

“Ik ga op de fiets van Wouter zitten en dan moet jij een foto van mij maken. Fotograferen is toch jouw hobby?”

“Waarom moet ik zo’n foto maken?”

Die vraag had Harry verwacht. Hij had er de hele nacht over nagedacht, maar vreemd genoeg wist hij nog steeds geen goede smoes. “Het is een geheim,” antwoordde hij. “Als alles klaar is, mag jij het weten.”

Dikke Daniëlle haalde haar schouders op. “Dat zal wel.”

Harry keek om zich heen toen hij naar de mountainbike liep. Wouter en andere jongens uit zijn klas waren aan het trainen voor het voetbaltoernooi. In de verte hoorde hij ze schreeuwen. Op het parkeerterrein stond een bestelbusje waarvan de schuifdeur aan de zijkant half open stond. Vaag

zag hij een wit gezicht in het busje. Verder zag hij niemand, gelukkig.

Hij liep naar de zwarte mountainbike met gouden strepen. De fiets was met een lange ketting aan een ijzeren stang vastgemaakt. Zijn hand gleed over het stuur en het zadel. De fiets fonkelde van nieuwigheid.

“De ketting mag niet op de foto,” zei hij.

Hij trok de fiets een beetje naar zich toe om op het zadel te klimmen. Toen merkte hij dat de ketting niet met een slot vast zat. Hij was alleen maar een paar keer om de stang heen gewikkeld. Rijke stinkerds zorgen niet goed voor hun dure spullen, dacht Harry.

Hij draaide zich om naar Dikke Daniëlle die op een afstandje stond te wachten. “We doen het anders!” riep hij. “Ik kom zo aan fietsen en als ik vlakbij ben moet je een foto maken.”

Wat is er mooier dan een actiefoto? dacht hij.

“Ja, baas,” antwoordde ze.

Het gaf hem een speciaal gevoel toen hij op de mountainbike klom, alsof hij opeens iemand anders was. Iemand die zich nergens voor hoefde te schamen, een prins op zijn paard.

Hij reed een rondje over het parkeerterrein en fietste toen in de richting van Dikke Daniëlle die met haar fototoestel klaarstond. Een jochie met zwarte vegen op zijn neus stond van een afstand toe te kijken. Harry traptte hard, voorovergebogen over het stuur, maar hij vergat niet breeduit te lachen.

“Gelukt?” vroeg hij toen hij hijgend naar Dikke Daniëlle terugreed.

“Kijk zelf maar,” antwoordde Daniëlle.

Ze had precies op het goede moment afgedrukt. Harry was goed te herkennen, met zijn trotse gezicht en zijn vrolijke lach. En het belangrijkste: je kon goed zien wat een dure

mountainbike het was. Op de achtergrond was het witte bestelbusje te zien, maar dat vond hij niet erg. Op de zijkant stond in rode letters *KUM*. Je kon niet het hele woord lezen. Het begin was verborgen achter de opengeschoven deur. “Goed gedaan.” Harry klopte tevreden op haar schouder. “Nu wil ik alleen nog de foto op mijn computer zetten.”

“Moet je niet met de andere jongens voetballen?” vroeg Daniëlle. Ze keek naar zijn shirt. “Jij bent toch ook zo’n voetbalgek?”

“Een andere keer.” Ze hoefde niet te weten dat hij geen voetbalschoenen had, alleen een paar oude gympen die hij elke dag aan had.

Vanuit zijn ooghoek zag hij iemand aan komen lopen, het jochie met de zwarte vegen op zijn neus en zand in zijn haar. Met ogen vol bewondering keek hij naar Harry en zijn dure fiets.

“Ben jij een echte wielrenner?” vroeg hij.

“Eh...ja, natuurlijk,” antwoordde Harry.

“Waarom zag ik je dan bij de voedselbank, met je moeder?” Harry gluurde opzij naar Daniëlle. Turend op haar mobiel was ze een paar meter bij hen vandaan gelopen. Het leek of ze niets in de gaten had.

“Hoe kom je daar nou bij? Je bent in de war met iemand anders. Beroemde wielrenners hebben geld zat.”

“Echt waar? Hoe heet jij dan?”

Harry keek weer naar Daniëlle. Ze hoefde niet alles te horen. “Harry,” zei hij zacht. “Harry Mollema.”

“Net als die andere wielrenner,” zei het jochie.

“Bauke is mijn neef,” verzon Harry.

Het jochie keek naar Daniëlle. “Dan is zij zeker van de krant? Mag ik een handtekening?”

“Een andere keer,” antwoordde Harry. “Ik heb geen pen en

papier bij me. Ga nu maar.”

Zonder om te kijken reed hij naar het hek waar de fiets van Wouter had gestaan.

“Ik ga in de krant kijken!” riep het jochie hem na.

Harry moest even glimlachen, maar dat duurde niet lang.

Opeens zag hij iemand bij de ingang van het sportpark staan.

Het was Agnes, het mooiste meisje uit de klas. Ze staarde hem aan, alsof ze zojuist een inbreker had betrapt.